

et Beløb, som svarer til de kongelige Obligationers Kurs. Jeg ser heller ikke Mådet, end at Staten, som træder imellem, eller Bedkommende, som skulle modtage Bedørlaget, ogsaa meget vel kunne indgaa paa at modtage Afløsningen. De faae ogsaa en Fordel, nemlig den Fordel, som tilvisse altid er forbynden dermed, at hele deres Eiendomsforhold bliver klareret paa en ganske anden Maade, end hidtil har været Tilfældet paa Tiendeomraadet. De private Ejere kunne faae deres Kapital til Raadighed og derefter give den hvilkensomhelst for dem uanselig Anvendelse, og hvad Staten angaar, saa kan det jo være den ligegyldigt, hvad enten Følgen bliver den, at den kommer til at udrede visse Udgifter eller til at oppebære visse Indtægter, naar den samtidig dermed bliver fri for, eller kommer til at yde Renter af Statsobligationer, som netop svare til de Udgifter eller Indtægter, hvilke den overtager. Hvad §§ 8, 9 og 10 angaar, da ville de ærede Herrer se, at de vedrøre Forhold, som maa have en bestemt Ordning, naar Tiendeafløsningen har fundet Sted. I disse Paragraffer fastsættes der Bestemmelser for, naar Obligationerne kunne blive stillede til Tiendeetærens Raadighed, og Bestemmelser for, hvorledes en Mængde, som hidtil have oppebaaret Indtægter i Tiender, skulle komme til fremdeles at oppebære den omsatte Indtægt. Jeg skal ikke i Diebliffet gaa dybere ind paa det nævnte enkelte Forhold, idet jeg vil oppebie den nærmere Forhandling. Jeg skal kun med Hensyn til et Forhold, som har en mere almindelig Betydning, nemlig Spørgsmaalet om, til hvem Kirken skal gaa over, naar Kirketiendens Eier bliver udløst af Forholdet, bemærke, at vi have troet, at det Naturligste er, at Kirken i saa Tilfælde overgaa til Sognet. Med Hensyn til § 11 har jeg allerede tilladt mig at bemærke, at vi her have villet staafe Tiendeafløserne Udgang til at faae Midler ihænde til at afløse deres Tiende. Det er ganske vist, at naar man ikke paabyder tvungen Afløsning, naar man kun stiller det frit for de Bedkommende, om de ville afløse eller ikke, kan man ogsaa uden absolut Betænkelighed overlade til dem, hvorledes de ville staafe Pengene tilbage; men da det dog er muligt,

at der findes Mange, som kunde ønske at afløse Tienden, uden i det givne Diebliff at have Midler dertil, er det aabenbart, at det maa blive et af Spørgsmaalene ved Behandlingen af en Tiendeafløsningslov, som denne at finde paa Midler, ved hvilke man kan lette disse Ydere Udgang, til at faae den fornødne Kapital ihænde, og en god og brugelig Udvei i saa Henseende have vi trødet at kunne paavise ved det Forslag, som findes i § 11. Af Hensyn til mulige Indvendinger fra Panthaavernes Side have vi dog ment kun at burde sætte Laanets Størrelse til det 20-dobbelte Beløb af den aarlige Pengeafgift, medens man vil se af Loven, at det, der skal betales, er det 25-dobbelte. Men naar saaledes Enhver ved Loven faaar Udgang til at staafe sig de fire Femtedele af det, der skal betales for Tienden, foruden sandsynlig Kursgevinst, er Stillingen med Hensyn til Bedørlagssummens Tilvebringelse dog saa væsentlig lettet, at Bedkommende maa uden Vanskelighed paa anden Maade kunne staafe Resten. Samtidig er det — og det kommer ogsaa Panthaaverne til gode — bestemt, at Kapitalen efterhaanden skal amortiseres ved, at der skal svares 6 pCt, hvoraf saakaa en stor Del og en efterhaanden stigende Del bliver Afdrag. Med Hensyn til §§ 12, 13 og alle de følgende Paragraffer skal jeg i dette Diebliff ikke fordybe mig i nogen Udvikling af deres Indhold. De angaa Sammensætningen af Kommissionerne, og disse Kommissioners Forretningsgang, Maaden, hvorpaa de skulle virke, og Alt, hvad dermed staaer i nødvendig Forbindelse. Jeg skal saameget mindre gaa dybere ind paa disse Paragraffer, som deres Indhold, jeg vil ikke sige fuldstændig, men for en væsentlig Del findes i en tidligere Lov, nemlig i Loven af 1861 om Afløsning af Røvetienden og Smaaretselen. Maaden, paa hvilken de Kommissioner, som da bleve nedsatte, kom til at virke, var væsentlig den samme, som i det foreliggende Lovforslag er foreslaaet. Kommissionen er noget anderledes sammensat, men dog ikke paa en saadan Maade, at det er i høj Grad afvigende.

Efterat jeg saaledes har søgt at give de ærede Herrer paa en vis Maade